

— Азъ дойдохъ . . . азъ намислихъ . . . искамъ да Ви моля, не може ли батю утрѣ да не остава въ училище? Защото той утрѣ трѣбва да отиде съ татко у дѣдови . . . Той много иска да отиде . . . И сега плаче . . .

— Той ли те прати при мене?

— Не, той нищо не знае.

— А кой знае? Татко ти ли?

— Не, татко не знае . . . И мама не знае . . .

Азъ самъ дойдохъ . . .

Гого се разтрепера, сърцето му затупа по-силно.

— Слушай, момченце, какъ мислишъ ти, добръ ли направи братъ ти, като изцапа училищната маса? А, какъ мислишъ? Хубаво ли е това?

— Не е, — едва отговори Гого.

— Щомъ не е — трѣбва да го накажа. Нали така?

Гого кимна утвърдително глава.

— Да, който прави зло, трѣбва да се накаже, но по-добръ е да не прави зло . . . Значи, братъ ти е заслужилъ наказанието си, — продължи учителтъ, — и утрѣ, като остане въ училище, та да не отиде съ татка ти, вече нѣма да прави така.

Гого гледаше учителя въ очитѣ. Учителтъ е правъ, че за немирство трѣбва да се наказва, но . . . ако Гого бѣше учителъ, той нѣмаше да накаже Петра, защото той плаче и иска да отиде утрѣ съ татка си.

— Е, момченце, ние вече нѣма какво да приказваме, нали?

Гого мълчеше. Той мислѣше, че учителтъ е много сърдитъ, та се страхуваше повече да говори. Ако не бѣше за Петра, той отдавна би избѣгаль съ кжситѣ си дебели крачка.

— И така Петъръ ще остане утрѣ въ училище? — тихо запита пакъ Гого.

— Да! — отговори учителтъ. Много добръ си направилъ, дѣто си дошълъ да се застѣпишъ за брата си . . . Но азъ не мога да го простя, макаръ да ми е жално за него и за тебе. Но пъкъ азъ съмъ увѣренъ, че Петъръ вече нѣма да поврежда училишитѣ прѣдмети.